

Kardos Béla (Ausztrália) összeállítása a külföldön élő magyar állampolgárok szavazati jogának törvénybe iktatásáról.

1992. augusztusában a Magyarok Világszövetsége III. Budapest-i Világkongresszusán az Ausztráliai Magyar Szövetség nevében felvettem a külföldön élő magyar állampolgárok szavazati jogának kérdését.

1993. márciusában a Külügyminisztérium, 1-es számú, Tények Magyarországról című, Magyarok a nagyvilágban, hat oldalas kiadványában többek között a következő olvasható: „A Világkongresszuson számos jelentős gyakorlati javaslat is elhangzott, így például az Ausztráliai Magyar Szövetségé, amely kérte a magyar kormánytól, hogy az 1994. évi magyarországi választásokon már az emigrációban élő magyar, illetve kettős állampolgárságú személyek is szavazhassanak.”

Az 1993. év ennek a felvetett kérdésnek megvitatása jegyében telt el. Boross Péter belügyminiszter, a szeptember 28-án megkezdett választójogi törvény módosítására, az Antall-kormány által benyújtott javaslat általános vitája kapcsán, reménykedve nyilatkozott a Magyar Hírlapnak: „bízunk abban, hogy az egyeztetések eredményeként sikerül a törvényt módosítani. Miután ez kétharmados törvény, el kell érni a kétharmadot! A benyújtott javaslatok egy része speciális természetű, más része a választójogi törvénykezés Európában kialakult gyakorlatában nem pontosan a nálunk alkalmazott szisztémába illeszkedik – mondotta –, ugyanekkor nyitottak vagyunk a különböző javaslatokra, de a külföldön élő magyar állampolgárok szavazati jogának megadására tett javaslatban nem tud engedni a kormány.”

1993. október 13-án, a Reform című magazinnak a külföldön élő magyar állampolgárok szavazati jogának megadása ügyében adott interjúmban, a következő kérdéssel szembesültem: Miért akarnak az életünkbe azok beleszólni, akik nem ismerik az itthoni helyzetet? Fogalmuk sincs arról, hogy mennyibe kerül egy kiló kenyér, vagy hányan nem tudják fizetni a villanyszámlát... A feltett impertinens kérdésre a következőt válaszoltam: „Ez nem így van. Azok a magyarok, akik ezzel a jogukkal élni szeretnének, eléggé rajta tartják a szemüket az itthoni helyzeten. Szerintem éppen az ellenkezőjéről van szó. Ha a hazától távol élők is szavazhatnak, az elősegíti, hogy a világ bármely részén élő magyarok közelebb kerüljenek a hazaiakhoz. A szavazati jog kötődést adna a távol élőknek. S a tervezet (választójogi törvény módosítás) a nemzetközi joggal és a nemzetközi normákkal megegyezik... Mi nem azért hagytuk el a hazánkat, mert gazdaságilag akartunk jobb helyzetbe kerülni. Talán még a rálátásunk is jobb, mert több mint negyven évig egy demokratikus rendszerben éltünk, s többet megértünk, mint akik itthon a fától nem látják az erdőt.”

1993. október 2-án, a Magyar Nemzet is behatóan foglalkozott a kérdéssel. Itt olvashatók a következő mondatok: „A választási törvény vitájában az ellenzék arra helyezte a hangsúlyt: az állampolgárság és a választójog mindenekelőtt a döntésben való felelősséget, a kötelezettségek vállalását jelenti. A (kormány-) koalíció azzal szemben igyekezett kidomborítani az állampolgári kötelék hazafias, erkölcsi oldalát... Ellenzéki részről azt nem vitatják, hogy a szavazati jog gyakorlása növelné a külföldön élő magyar állampolgárok kötődését és identitástudatát. A magyar szellemi életbe való bekapcsolódásnak azonban – vélik – nem a választójog az egyetlen és bizonyára nem is a legolcsóbb módja.” A lap írja, hogy rengeteg a ködösítés és a hamis információ: „Azt terjesztik, hogy a kormány a külföldi magyar emigránsok segítségével – csalárd módon – kíván hatalmon maradni.”

A Magyarok Világlapja, novemberi számában, összeállítást közölt a választási törvény módosításával kapcsolatosan. Ebből érdemes idézni a következőket:

„A törvénytervezetet a Magyar Hírlap írása alapján (1993. VII. 17.) ismertetjük: A magyarországi lakhellyel rendelkező, külföldön élő és tartózkodó magyar állampolgárok választók és választhatók.

(...) A tervezet indoklása alapján külföldön élő választópolgárok: külszolgálatot teljesítő diplomaták, tartósan külföldön munkát vállaló és ezek nagykorú családtagjai, a történelmi okok miatt más országokban letelepedett magyar állampolgárok.

(...) Nem tartoznak ebbe a körbe a magyar állampolgárnak született, de nemzetközi egyezmények alapján magyar állampolgárságukat kollektív módon elvesztő személyek.”

Az SZDSZ véleményét Magyar Bálint ismertette (Új Magyarország, 1993. VIII. 14.): „A továbbiakban a kampányfőnök kifogásolta a külföldi magyar állampolgárok szavazati jogának lehetőségét, ellentétesnek tartva azt a képviseleti demokráciával, mert – úgymond – ellentmondana a magyar választási rendszernek, és csak a nyugati magyarságot érintené, mivel a környező országokban élő magyarok nem rendelkeznek kettős állampolgársággal.”

Magyar Bálint szavait Pető Iván egészítette ki: „A szabaddemokraták tiltakozását némiképp Pető egy kérdésre adott válasza magyarázza, melyben elismeri, hogy a régebben kivándorolt tradicionális nyugati magyar emigráció többnyire kormánypárti beállítottságú. Magyar Bálint az előzőekhez hozzátette, hogy azokat a külföldön élő magyar állampolgárokat kellene szavazati joggal felruházni, akik állandó magyarországi lakhellyel rendelkeznek.”

Gál Zoltán frakcióvezető (MSZP) véleménye (Magyar Hírlap, 1993. VII: 17.): „A frakcióvezető határozottan elutasította a tervezet módosítás azon pontját, amely a választójogot kiterjesztené a külföldön élő magyar állampolgárokra is.”

Áder János (Fidesz) véleménye (Magyar Hírlap, 1993. VII. 17.): „...a kormány eredeti javaslatához képest komoly visszalépést jelent, hogy a külföldön élő magyarok választójogát állandó magyarországi lakóhelyhez köti. A Fidesz ezt a megoldást kompromisszumos megoldásnak tekinti, ezért a módosítást ebben a formában elfogadhatónak tartja.”

1993. december 14-én szavazott a parlament a választójogi törvény módosításáról. A KAPU 1994. 1-2-3. számában Ádámfi György (Aachen) megállapítja, hogy „Az emigráció újabb arculütése” történt. „1993. december 14. a magyar társadalom tragikus dátuma. A parlament magyarjai megtagadták emigrációs testvéreiktől választójogukat.” Névszerint közli: hogyan szavaztak a képviselők. Igen tanulságos a lista olvasata.

1994. január 5-én, a Belügyminisztérium politikai államtitkára, Dr. Józsa Fabián, az alábbi levelet küldte Csoóri Sándornak, a Magyarok Világszövetsége elnökének: „Tisztelt Elnök Úr! A magyar kormány a közelmúltban kísérletet tett arra, hogy az állampolgári jogegyenlőség szellemében a külföldön élő magyar állampolgárok számára is megteremtse az általános választásokon való részvétel alkotmányos lehetőségét. Az erről szóló alkotmány módosítási javaslat azonban az Országgyűlésben nem kapta meg az elfogadáshoz szükséges kétharmados többséget. Így sajnos nem teremtődtek meg az emigrációban élő magyarság, illetőleg a választás napján külföldön tartózkodó polgáraink választási részvételének törvényi feltételei. Mindez azért különösen sajnálatos, mert a rendszerváltozás országgyűlése ezzel a döntéssel történelmi lehetőséget szalasztott el, amelyben kifejezésre juthatott volna demokratikus társadalmunknak az emigráns magyarsághoz való gyökeresen új viszonyulása, az eszmei közösség és a szolidaritás felvállalása. Az ügy súlyára és politikai jelentőségére tekintettel szerencsésnek tartanám, ha a mellékelt anyagot az emigrációban működő magyar szervezetek részleteiben is megismerhetnék.”
– Sajnos megismertük.

1994. január 7-16 közt tartottuk meg Sydneyben a IX. Ausztráliai Magyar Találkozót, és ennek keretében a VI. Ausztráliai és Új-Zélandi tanácskozást, aminek határozati javaslatát az elnökségem alatt működő Ausztráliai és Új-Zélandi Magyar Szövetség is elfogadta. Ebből idézem az alábbiakat:

A nyugati magyarság szavazati joga: „Már a Magyarok III. Budapesti Világkongresszusán az Ausztráliai Magyar Szövetség javasolta a külföldön

élő magyar állampolgárok szavazati jogának biztosítását. Ezt követően az 1993-as V. Ausztráliai és Új-Zélandi Magyar Tanácskozás határozatban fejezte ki a magyarság óhaját erre a jogra. A jelen tanácskozás megdöbbenéssel veszi tudomásul, hogy a magyar kormány szándékai ellenére, a nyugati magyarságot kirekesztették a magyar országgyűlési választásokon való részvételből és határozatban követeli a kérdés napirenden tartását és a külföldön élő magyar állampolgárok szavazati jogának legsürgősebb, mielőbbi biztosítását.”

Üzenet a magyar törvényhozókhöz és a magyar nemzet minden tagjához:

„A jelen VI. Ausztráliai és Új-Zélandi Magyar Tanácskozás résztvevői több évtizedes demokráciában eltöltött élet tapasztalatai tudatában üzeni a magyar nemzet minden tagjának, hogy éljen szavazati jogával. Éljen e jogával, mind az országgyűlési, mind pedig a helyhatósági választások adta lehetőségek alkalmával. A képviseleti elv választásokon való gyakorlása, demokrata voltunk legszebb önkifejezése. Itt Ausztráliában a választásokon való részvétel kötelező. Az ebből levont kedvező tapasztalatok tudatában a tanácskozás javasolja továbbá a magyar törvényhozásnak, hogy törvényben rögzítse a képviseleti választásokon való részvétel állampolgári kötelezettségét.”

Egy svájci honfitársuk, az elutasításba nem tudván belenyugodni, az Országgyűlés- és az Alkotmánybíróság elnökéhez fordult orvoslásért.

1994. május 16-án, a Külügyminisztérium politikai államtitkára, Kelemen András, a következő levelet intézte Kenessey Csaba svájci szabadságharcos honfitársunkhoz: Tisztelt Kenessey Úr! 1994. március 16-i levelében küldött beadványt kérésének megfelelően továbbítottuk az Országgyűlés elnökének, Szabad György úrnak és az Alkotmánybíróság elnökének, dr. Sólyom Lászlónak úrnak. Az Alkotmánybíróság alkotmányi rendelkezés felülvizsgálatát indítványozó kérelmét megtárgyalta és a mellékelt határozatot hozta.”

1994. április 25-én, az Alkotmánybíróság elnöke és nyolc tagjának aláírásával hitelesített levélben a következők olvashatók: „Az Alkotmánybíróság alkotmányi rendelkezés felülvizsgálatát indítványozó kérelem tárgyában meghozta a következő végzést: Az Alkotmánybíróság az Alkotmány 70.§ (1) bekezdésében foglalt rendelkezés vizsgálatára és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja. Az Alkotmánybíróság ezt a végzést a Magyar Közlönyben közzéteszi.” Az ezt követő két oldalnyi idoklás 1. 2. 3. pontjai a jogi zsargon szerint sorjázik. Ebből számunkra a lényeg a 3. pontba foglaltak „...az Alkotmánybíróság hatásköre a törvénybe vagy az állami irányítás egyéb jogi eszköze alkotmányellenességének vagy nemzetközi szerződésekbe ütközésének vizsgálatára terjed ki. Az Alkotmánybíróság nem vizsgálhatja felül és nem semmisítheti meg az

Alkotmány egytelen rendelkezését sem. Ha valamely rendelkezés az országgyűlési képviselők kétharmadának szavazatával az Alkotmány részévé vált, fogalmilag sem lehet annak alkotmányellenességét megállapítani.” Valamint a 4. pontba foglalt lényeg: „Az idézett alkotmányi rendelkezés és a kifejtett érvek alapján az Alkotmánybíróság az indítványt visszautasította.”

Nyugaton a magyar állampolgársággal rendelkezők választási jogainak illetékes elutasítása nagy hullámokat vert. A Magyarok Világszövetsége 1994. októberi köldöttközgyűlésének első, délelőtti része a Magyar Tudományos Akadémia dísztermében, míg a délutáni díszülés a Parlament felsőházi tanácstermében zajlott le. Itt, az új kormány részéről fontos, elkötelező ígéretek hangzottak el: Horn Gyula miniszterelnök kijelentette: „Ez a kormány egy pillanatra sem fogja cserbenhagyni a határon túli magyarságot.”– „Elutasítok minden olyan nézetet, amely megkérdőjelezi a Duna TV létjogosultságát.” Gál Zoltán az Országgyűlés elnöke pedig kihagsúlyozta, hogy „...az alkotmányozás folyamatába az egész magyar nemzetet be kell vonni, függetlenül attól, hogy ki hol él. A külföldi magyarok szavazati jogának problémájára pedig vissza kell térni az új alkotmány kidolgozása során.” Úgy vélekedett, hogy e találkozóval az Ország Háza, most már a Nemzet Háza lett!

1995. március 2-án, magyar parlamenti küldöttség érkezett Sydneybe. A delegáció vezetője Gál Zoltán házelnök volt. Meglátogatták a Szent Erzsébet Otthont és vacsorára a Délvidéki Magyarok Szövetsége székházában került sor. A pohárköszöntők és felszólalások során és is felszólaltam és emlékeztettem Gál Zoltán házelnököt a Parlamentben tett tavalyi ígéreterre, nevezetesen, a külföldi magyar állampolgárok szavazati jogának érvényesítésére, az új alkotmány által való kidolgozására.

Miután a következő két esztendőben semmi sem történt az ígéretek megvalósítása terén. 1997. november 18-án, az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet (EBESZ), angolul Organization for Security and Co-operation in Europe (OSCE), végrehajtási konferenciáján Varsóban, a Magyarok Világszövetsége, külügyeket felügyelő elnökségi tagjaként, mint NGO, felszólaltam az „Implementation Meeting on Human Dimension Issues” keretében: Intervention Re. Treatment of citizens of participating States. Felszólalásomban kifogásoltam, hogy bár Magyarország az európai integráció híveként csatlakozott az Európa Tanácshoz, mégsem teljesíti ennek kertében az EBESZ 1990-es Kopenhágai Konferenciájának határozatát, nevezetesen, az általános és egyenlő választójog érvényesítését, különösképpen a külföldön tartózkodó magyar- és a kettős állampolgárok esetében. Magyarország őszinte igyekezete a NATO és

Európai Unió teljeskörű tagságának irányába e kérdés megoldása nélkül erősen megkérdőjelezhető. Közreadom angol felszólalásom szövegét:

Mr. Moderator.

When the Central European states regained their freedom after long decades of communist dictatorship and joined the Council of Europe, they accepted the 1975 Final Act of the Helsinki Conference and all the documents of the follow up meetings, including the 1990 Document of the Copenhagen Meeting of the Conference on the Human Dimension of the CSCE. (Conference on Security and Co-operation in Europe).

Hungary implemented most of its commitments except one: to guarantee universal and equal suffrage to all adult citizens.

The Document of the Copenhagen Meeting states in

Article 6. The participating States declare that the will of the people, freely and fairly expressed through periodic and genuine elections, is the basis of the authority and legitimacy of all government. The participating States will accordingly respect the right of citizens to take part in the governing of their country, either directly or through representatives freely chosen by them through fair electoral processes.

Article 7. and 7/3 states: To ensure that the will of the people serves as the basis of the authority of government, that participating States will guarantee universal and equal suffrage to adult citizens.

The Hungarian Constitution guarantees voting rights to all citizens in theory, but not in practice. Citizens who temporarily or permanently stay abroad do not have the means to vote, while citizens having dual citizenship are simply not entitled to take part in general elections, unless they repatriate.

The Hungarian Government and the Hungarian Parliament should realise that almost all neighbouring states, — including those who recently regained their freedom and sovereignty — granted liberal voting rights to their dual citizens and to those citizens who temporarily or permanently stay abroad.

The request for citizenship and voting rights for political emigres, who left the country during the fascist and communist dictatorships, was one of the main topics five years ago at the AGM of the WFH (World Federation of Hungarians) in 1992, where a resolution was passed and submitted to the government.

In 1993, a light hearted attempt was made by the democratic government of József Antall to resolve this long standing anomaly, but Parliament shamefully rejected it.

In 1994, at the next AGM of the WFH the president of the present Parliament stated and I quote: "You certainly know that a constitutional process has started in this country... obviously, a constitutional process in itself is of great significance, and I think we must integrate the whole nation, wherever its members live, into these proceedings. And in the course of this

constitutional process we will have to return to a most controversial issue debated by many, ie. the voting rights of Hungarians living abroad, for apparently if we are legislating we must supervise this electoral system as well, and we must return to this question too."

Since this declaration, several similar statements have been made by the President of the Parliament, but so far no action has followed the promise. Hungary intends to join NATO and the EU, but how can it do so if this basic human right obligation, the universal and equal suffrage to all citizens is not fulfilled by the Government?

It seems to me that the present so called social-liberal Government is afraid of the hundreds of thousand emigre citizens living in western countries. These citizens' long standing association with western democracy and their non partisan approach to domestic and international issues is not in line with the views of the present post communist government. Apparently, the best thing in their interest to do is to keep these citizens abroad, away from Hungary's internal and external affairs.

Mr. Moderator, the WFH respectfully asks the OSCE to review the issue raised and to request that the Hungarian Government keep in line with the European norms layed down in the Final Act of the 1975 Helsinki Conference and the follow up meetings and all concluding documents. The implementations of Human Dimension commitments are the most important requirements of NATO and EU membership.

Thank you Mr. Moderator

Felszólalásom nem ment simán, Néhány mondat után az elnöklő Norvég moderator megvonta tőlem a szót, mondván, hogy én nem a megadott témában, a választások tisztasága tárgykörében szólaltam fel. Vitatkoztam az elnökkel, de ő ragaszkodott elutasító határozatához. A szünetben az Amerikai Egyesült Államok és Hollandia nagykövete megkérdezte tőlem, hogy miről is akartam beszélni. Tájékoztattam őket, és interveniálásukra megkaptam a szót és elmondhattam, hogy Magyarország nem adja meg a külföldön tartzkodó állampolgárainak és a kettős állampolgárainak a szavazati jogot az országos parlamenti választások alkamával.

Ezzel egyidejűleg „Képviselői önálló indítványt” készített az akkori Magyar Demokrata Fórum elnöke, Lezsák Sándor, és alelnöke, Kelemen András. Ebben a következők olvashatók: Az „önkényuralom elől külföldre kényszerült magyar állampolgárok megkövetése” tárgyában képviselői önálló indítványt terjesztünk elő országgyűlési javaslat formájában az alábbiak szerint:

„A Magyar Köztársaság Országgyűlése megállapítja, hogy az országot sújtó külső és belső önkényuralom miatt századunkban igen sokan hagyták el országunkat. E folyamaton belül rendkívüli súlyúnak tekinthető az a tény, hogy az 1956. októberi forradalom és szabadságharc után mintegy 200.000

ember távozott el tőlünk, tartva a megtorlástól, vállalva vagyronvesztést, a testi és szellemi megpróbáltatást, családok szétszakadását, a befogadó országokba való beilleszkedésért folytatott nehéz küzdelmet, a hazátlanság kínzó érzését. A nehézségekkel megbírkózva a külföldön élő magyarok erkölcsi, szellemi és politikai tekintetben öregbítették hazánk jó hírét, szolgálták az ország megbecsülését, ébren tartva a reményt a szabad és független Magyarországonban.

Az Országgyűlés ezért megköveti az önkényuralom miatt külföldre menekült magyar állampolgárokat. Ennek jeléül és nyomatékaul felhívja a Magyar Köztársaság Kormányát, hogy 1998 február 31-ig terjesszen törvényjavaslatot az Országgyűlés elé, a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló, többszörösen módosított 1949. Évi XX. Törvény és országgyűlési képviselők választásáról szóló, többször módosított 1989. Évi XXXIV. Törvény módosításáról azért, hogy az országgyűlési választásokban minden nagykorú magyar állampolgár – lakó és tartózkodási helyre tekintet nélkül – választó és választható legyen.”

Az indoklásban a következő érvek szerepeltek: „A határozati javaslat a külföldön élő magyar állampolgárságú személyekről szól. Hatálya nem terjed ki a békeszerződésekben elszakított területeken élő magyarokra, akik nem magyar állampolgárok. Az ő ügyük külön törvényhozási aktust igényel. A szabad választások utáni demokratikus jogalkotási folyamat során külföldre szakadt magyar állampolgárok visszakapták a diktatúra idején sok esetben elveszített állampolgárságukat, ill. lehetőséget kaptak arra, hogy állampolgárságuk helyreállítását igényeljék. Ugyanakkor nyomós politikai és jogi érvek szólnak további – az anyaország és külföldi polgárai viszonyát még hatékonyabban javító – döntések mellett.

A külföldi magyarság elkötelezett híve Magyarországnak. A haza érdekében igen jelentős erkölcsi, politikai és részben gazdasági eszközök állnak rendelkezésére. E politikai és erkölcsi szempontoktól függetlenül is joggal igényelheti minden magyar állampolgár az alapvető alkotmányos jogok egyenlő feltételekkel való gyakorlását és ennek törvényi biztosítékait. Ezt a célt szolgálja a javaslat.

A választójog megilleti például: Spanyolország, Németország, Lengyelország, Oroszország, Svájc külföldön élő polgárait. Semmi sem indokolja az elzárkózást hazánkban e kérés alkotmányos rendezése előtt, figyelemmel az ismert tragikus történelmi múlt terheinek könnyítésére. Fontos, hogy a kormányzati törvényelőkészítői szervezet – az előző országgyűlési időszak bőséges tapasztalatait figyelembe véve – készítse el az országgyűlés asztalára kerülő törvényjavaslatokat, előmozdítva a politikai vita és szakszerűség helyes arányát.

Javaslatunknak különös nyomatékot ad az a tény, hogy az országgyűlés a Választási eljárásról szóló T/4753.sz. törvényjavaslat tárgyalásakor nem

fogadta el a szavazás napján külföldön tartózkodó magyar állampolgárok választójogának gyakorlását biztosító módosítványt.”

2004-ben Magyarország az Európai Unió tagja lett, így kénytelen volt a külföldön élő magyar állampolgároknak is magadni a szavazati jogot azzal a faramuci kikötéssel, hogy azt állandó magyarországi lakhelyhez kötötte.

2004. december 5-én, megismétlődött a 11 év előtti, szintén decemberi esemény. Ezuttal nem a külföldi emigráció, hanem a határon túli magyarok részesültek újabb arculütésben. Nem a parlament képviselői, hanem az ügydöntő népszavazás tagadta meg számukra a tervbe vett magyar állampolgárság elnyerését. 2005-ben, a Március 15-ei Ünnepelet megnyitó szavaimban a következőket mondtam: „Most, másfél évtizeddel a renszerváltozás után, ismét aggódva nézzük, szemléljük a magyarországi eseményeket. Medgyessy-kormányfő sokat ígérő, de keveset nyújtó eredménytelenségét és bukását, a Gyurcsány-kormány kiszámíthatatlanságát. Itt van a kezemben Gyurcsány Ferenc miniszterelnök ünnepi üzenete a határon túli magyarokhoz március 15-e alkalmából. Bombasztikus szavak, álmodozó ígéretések. Azokhoz szól az üzenet, akiket néhány hónappal ezelőtt a decemberi ügydöntő népszavazáson megtagadott, kisémmizett a magyar állampolgárság elnyerésének lehetőségétől. Azt mondja többek között, hogy: „A szülőföldön való boldogulás akkor válik teljessé, ha az ott élők maguk dönthetnek a sorsukat meghatározó kérdésekről”. Továbbá, hogy: „A XX. század megpróbáltatásai után újult alkotóerővel, derűlátással tekintünk előre. Az Európai Unió keretei között elérhetjük közös álmunkat, a magyar nemzet határokon átívelő újraegyesítését”. Pontosan ezt akarta elérni az előző Orbán-kormány a státusztörvénnyel, amit a Medgyessy-kormány megtorpedózott, a határon túli magyarok döntését az állampolgárság elnyerése érdekében viszont Gyurcsány Ferenc miniszterelnök utasította el.” – Erre az elutasításra biztatva híveit és az ország népét. Az eredményt ismerjük, s az igencsak dehonesztáló az anyaország népre nézve.

2006-ban választások voltak Magyarországon. A Március 15-ei ünnepélyünk megnyitójában ismét idéztem a Magyar Köztársaság miniszterelnöke, Gyurcsány Ferenc, március 15-i üzenetét, amit a határon túli magyarokhoz intézett. Ebben olvashatók a következő szépen fogalmazott mondatok:

„Legyen béke, szabadság és egyetértés – ezt írták 12 pontjuk elé 1848 forradalmárai... Mert a szabadság az, amikor nem kell mindenben egyetérteni, a béke – a békés gyarapodás – feltételeit pedig az teremti meg, ha meglegeljük azt, amiben mindannyian egyet tudunk érteni. Például a közös ünnepekben, a nemzeti érdekekben, a haza senkitől sem elvitatható

szereketében...Vagy éppen a nemzeti sorskérdésekben... Ilyen sorskérdés a határon túli magyarság ügye, a nemzet határok feletti, békés újraegyesítésének szent ügye is amelyben közel másfél évtizeden át megvolt a nemzeti konszenzus...” s amiben ismét egyetértés lehetene „...ha minden anyaországi és határon túli magyar politikusnak újra a felelős hazafiság lesz a vezérlőelve a nemzetpolitika közös alakításában”.

A választásokra térve így szóltam: „Magyarországon április 9-én és 23-án országgyűlési választások lesznek. Az EU szabályai szerint ezen minden állampolgár jogosult résztvenni, és szavazatával egy demokratikus parlamentet és kormányt választani. A jelenleg érvényes magyar választási törvény paragrafusai szerint a kettős állampolgársággal bíró magyar állampolgárok, akik huzamos ideje külföldön élnek és nincs magyarországi bejelentett lakáscímük, – és ennek következtében nem szerepelnek a választási listán, – azok nem élhetnek állampolgári jogaikkal, és nem vehetnek részt a választásokon.

A magyar választási törvény kirekeszti a külföldön élő kettős állampolgárokat demokratikus jogaik gyakorlásától, és azokat, akik „a haza senkitől sem elvitatható szeretetében” vállalják a fáradságot és az előírásoknak megfelelően, bejelentkeznek és így szabályosan felkerülnek a választási listára, hogy szavazhassanak, azokat Mandur László (MSZP), a magyar parlament alelnöke, csalással vádolta meg, mert csak a választások érdekében térnek haza Magyarországra ill. intézik el, hogy a külképviseleteken szavazhassanak.

Idézem Mandur Lászlót: „amennyiben egy külföldön élő magyar állampolgár a letelepedés szándéka nélkül, kizárólag a célból létesít magyarországi lakcímet, hogy szavazhasson, joggal való visszaélést valósít meg, és felveti a közokirat-hamisítás, valamint a választás, a népszavazás és a népi kezdeményezés rendje elleni bűncselekmény megvalósításának lehetőségét.”

Tóth Zoltán választási szakértő szintén hasonlóképpen nyilatkozott: „...igen, lehetséges, hogy a határainkon kívül élő magyarok, akik nem veszítették el állampolgárságukat, pár napon belül megszerezzék a magyar állandó lakcímet, és tudnak élni a választójogukkal. Még akkor is, ha nem élnek folyamatosan Magyarországon. Ez – szögezte le – "választási csalás" lehet, de legalább is visszaélés a törvény betűjével és szellemével.”

Tisztelt Honfitársaim! Így lettünk kirekesztve, így lettünk másodrendű állampolgárok, akikre nincs szüksége Magyarországnak. A környező államok: Lengyelország, Románia, Szerbia, Horvátország, Szlovénia, Ausztria és Szlovákia választási törvényei nem akadályozzák, sőt elősegítik a külföldön élő állampolgáraik szavazatát, nem kötik még állandó lakcímmel sem a választásokon való részvételt.

158 ill. 50 év távlatából, – 1848 és 1956 követeléseit, és elvárásait szemel előtt tartva – megállapíthatjuk, hogy a jelenlegi magyar törvények nem szolgálják

a magyar nemzet határok feletti újraegyesítését, és reményt sem nyújtanak a konszolidációra. Vegyék tudomásul, akik a határon túli területekről, vagy külföldről, tengeren túlról: Münchenből, New Jerseyből, Torontóból, Tel Avivból, Caracásból, vagy akár Sydneyből hazamennek állampolgári kötelességüket teljesíteni, azok csalók, és nincsenek szívesen látva hazájukban.

Mindezeket nem az igazságtalanság, vagy hangulatkeltés érdekében mondtam el, csupán a valóság ismertetésére. Mindezek ellenére 20 ezer kilométer távlatából is üzenjük haza a Kárpát-medencében élő véreinknek, hogy a szabadságharcok szellemében, az egyenlőség, a szabadság, és testvériség eszményi tudatában, mi továbbra is hűek maradunk őseink hagyományaihoz, a magyar nyelvhez, a magyar kultúrához, és a magyar nemzethez, úgy bizony – *„a haza senkitől sem elvitatható szeretetében”*.

2010. áprilisában, 54 évi stagnálás után, folytatódott 1956 szellemi örökségeként a magyar szabadság eszménye, és a magyar nép az országos országgyűlési választásokon, ezuttal nem forradalom és szabadságharc, hanem a demokrácia által nyújtott eszközök igénybevételével, kifejtve szuverán akaratát, ismét megszabadult elnyomóitól. A második Orbán-kormány a kapott kétharmados parlamenti többséggel máris megadta a határon túli utódállamokban élő véreinknek is az őket megillető magyar állampolgárságot, és most végre pontot tehetne a külföldi magyarok szavazati jogának kérdésére is. Ebben az Európai Unió és az EBESZ is segíthet az általuk deklarált állampolgári jogok normái által.

A NSW-i Magyar Szövetség, felvállalva az ausztráliai nemzethű magyar közösség óhaját, azzal a tiszteletteljes kéréssel és javaslattal fordul a Magyar Állandó Értekezlet 2010. november 5-ei meghívott részvevőihöz, hogy a tanácskozás során határozzák el és javasolják a Magyar Országgyűlés tagjainak, hogy törvényhozói feladatként készítsék el, vitassák meg, és fogadják el azt az alapvető alkotmányos jogokat szolgáló választójogi törvényjavaslatot, amely megadja minden nagykorú magyar állampolgár számára, bárhol is éljen, az őtet megillető szavazati jogot.